

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Polkomtel sp. z o.o.

κατά

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

παρισταμένης της: Orange Polska S.A., πρώην Telekomunikacja Polska S.A.

Διατακτικό

- 1) Το άρθρο 28 της οδηγίας 2002/22/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την καθολική υπηρεσία και τα δικαιώματα των χρηστών όσον αφορά δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία για την καθολική υπηρεσία), έχει την έννοια ότι κράτος μέλος μπορεί να προβλέπει ότι φορέας εκμεταλλεύσεως δημοσίου δικτύου ηλεκτρονικών επικοινωνιών πρέπει να εξασφαλίζει ότι όλοι οι τελικοί χρήστες του δικτύου του εντός του κράτους αυτού, και όχι μόνον οι χρήστες των άλλων κρατών μελών, δύνανται να έχουν πρόσβαση σε μη γεωγραφικούς αριθμούς.
- 2) Τα άρθρα 5, παράγραφος 1, και 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2002/19/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, σχετικά με την πρόσβαση σε δίκτυα ηλεκτρονικών επικοινωνιών και συναφείς ευκολίες, καθώς και με τη διασύνδεσή τους (οδηγία για την πρόσβαση), σε συνδυασμό με το άρθρο 28 της οδηγίας 2002/22, έχουν την έννοια ότι επιτρέπουν σε εθνική κανονιστική αρχή, στο πλαίσιο της επιλύσεως διαφοράς μεταξύ δύο φορέων εκμεταλλεύσεως, να επιβάλλει στον ένα εξ αυτών την υποχρέωση να διασφαλίζει στους τελικούς χρήστες την πρόσβαση στις υπηρεσίες οι οποίες παρέχονται μέσω μη γεωγραφικών αριθμών στο δίκτυο του άλλου φορέα εκμεταλλεύσεως και να καθορίζει, βάσει του άρθρου 13 της οδηγίας 2002/19, κανόνες τιμολογήσεως, μεταξύ των εν λόγω φορέων εκμεταλλεύσεως, όσον αφορά την πρόσβαση αυτή, όπως οι επίμαχοι στην κύρια δίκη κανόνες, υπό την προϋπόθεση, αφενός, ότι οι υποχρεώσεις αυτές είναι αντικειμενικές, διαφανείς, αναλογικές, δεν ενέχουν δυσμενείς διακρίσεις, στηρίζονται στη φύση του διαπιστωθέντος προβλήματος και δικαιολογούνται υπό το πρίσμα των σκοπών που θέτει το άρθρο 8 της οδηγίας 2002/21/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, σχετικά με κοινό κανονιστικό πλαίσιο για δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία-πλαίσιο), και, αφετέρου, ότι τηρήθηκαν, ενδεχομένως, οι διαδικασίες που προβλέπονται στα άρθρα 6 και 7 της τελευταίας αυτής οδηγίας, πράγμα που εναπόκειται στο εθνικό δικαστήριο να εξακριβώσει.

(¹) EE C 431 της 1.12.2014.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 19ης Απριλίου 2016 [αίτηση του Højesteret (Δανία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Dansk Industri (DI), για λογαριασμό της Ajos A/S κατά Sucession Karsten Eigil Rasmussen

(Υπόθεση C-441/14) (¹)

(Προδικαστική παραπομπή — Κοινωνική πολιτική — Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Οδηγία 2000/78/EK — Αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων λόγω ηλικίας — Εθνική ρύθμιση αντίθετη προς οδηγία — Δυνατότητα ιδιώτη να ζητήσει να αναγνωρισθεί η ευθύνη του Δημοσίου για παραβίαση του δικαίου της Ένωσης — Διαφορά μεταξύ ιδιωτών — Στάθμιση των διαφόρων δικαιωμάτων και αρχών — Αρχές της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης — Ρόλος του εθνικού δικαστή)

(2016/C 211/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η δανική

Αιτούν δικαστήριο

Højesteret

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Dansk Industri (DI), για λογαριασμό της Ajos A/S

κατά

Sucession Karsten Eigil Rasmussen

Διατακτικό

- 1) Το δίκαιο της Ένωσης, και πιο συγκεκριμένα η γενική αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων λόγω ηλικίας, όπως εξειδικεύεται στην οδηγία 2000/78/EK του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2000, για τη διαμόρφωση γενικού πλαισίου για την ίση μεταχείριση στην απασχόληση και την εργασία, έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει, ούτε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ ιδιωτών, εθνική ρύθμιση όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, που στερεί από τον μισθωτό το δικαίωμά του σε αποζημίωση απόλυσης στην περίπτωση όπου μπορεί να προβάλει έναντι του εργοδότη του αξίωση για την καταβολή σύνταξης γήρατος δυνάμει συνταξιοδοτικού προγράμματος στο οποίο είχε υπαχθεί πριν από τη συμπλήρωση του 50ού έτους της ηλικίας του, και τούτο ανεξαρτήτως της επιλογής του να παραμείνει στην αγορά εργασίας ή να συνταξιοδοτηθεί.
- 2) Το δίκαιο της Ένωσης έχει την έννοια ότι εθνικό δικαστήριο που επιλαμβάνεται διαφοράς μεταξύ ιδιωτών η οποία εμπίπτει στο πεδίο της εφαρμογής της οδηγίας 2000/78 οφείλει, όταν καλείται να εφαρμόσει τις διατάξεις του εσωτερικού δικαίου, να τις ερμηνεύσει κατά τρόπο ώστε να μπορούν να εφαρμοστούν σύμφωνα με την ως άνω οδηγία ή, στην περίπτωση όπου μια τέτοια σύμφωνη ερμηνεία είναι αδύνατη, να αφήσει, εν ανάγκη, ανεφάρμοστη κάθε διάταξη του εθνικού δικαίου αντίθετη προς τη γενική αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων λόγω ηλικίας. Η υποχρέωση αυτή δεν αναιρείται ούτε από τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ούτε από τη δυνατότητα του ιδιώτη ο οποίος θεωρεί ότι έχει ζημιωθεί από την εφαρμογή αντίθετης προς το δίκαιο της Ένωσης εθνικής διάταξης να εναγάγει το οικείο κράτος μέλος λόγω ευθύνης του από παραβίαση του δικαίου της Ένωσης.

(¹) EE C 431 της 24.11.2014.

Απόφαση του Δικαστηρίου (δέκατο τμήμα) της 7ης Απριλίου 2016 [αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden (Κάτω Χώρες) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Johannes Evert Antonius Massar κατά DAS Nederlandse Rechtsbijstand Verzekeringsmaatschappij NV

(Υπόθεση C-460/14) (¹)

(Προδικαστική παραπομπή — Ασφάλιση νομικής προστασίας — Οδηγία 87/344/ΕΟΚ — Άρθρο 4, παράγραφος 1 — Ελεύθερη επιλογή του δικηγόρου από τον ασφαλισμένο — Δικαστική ή διοικητική διαδικασία — Έννοια — Άδεια που χορηγείται από δημόσιο φορέα σε εργοδότη ενόψει της καταγγελίας συμβάσεως εργασίας)

(2016/C 211/14)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο *renvoi*

Hoge Raad der Nederlanden

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Johannes Evert Antonius Massar

κατά

DAS Nederlandse Rechtsbijstand Verzekeringsmaatschappij NV

Διατακτικό

Το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 87/344/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Ιουνίου 1987, για τον συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων σχετικά με την ασφάλιση νομικής προστασίας, έχει την έννοια ότι εμπίπτει στον περιεχόμενο στη διάταξη αυτή όρο «διοικητική διαδικασία» μια διαδικασία κατόπιν της οποίας δημόσιος φορέας παρέχει σε εργοδότη την άδεια να προβεί στην απόλυση του έχοντος ασφάλιση νομικής προστασίας μισθωτού.

(¹) EE C 448 της 15.12.2014.